

Jeg skal nu ende mine Bemærkninger med at udtale, at naar de Herrer saa forførbelig modfætte sig de Vædringsforslag, som vi have opstillet, idet de paa den ene Side sige, at disse Vædringsforslag ere komplet usforstaaelige, og paa den anden Side sige, at de ingen som helst Betydning have, saa er dette Noget, som ikke kan forenes med den rasende Modstand, som rettes imod disse Vædringsforslag. Og hvad have vi da gjort ved disse Vædringsforslag? Have vi da virkelig stillet os paa et saadant Standpunkt, som kan siges at være usforvarligt for demokratiste Mænd at stille sig paa, naar de ville have en Straffelovsreform? Vi have jo kun i Vædringsforslaget til § 1 villet pointere det, som de ere enige med os om, nemlig, at de Straffebestemmelser, som ikke findes i Straffeloven for Krigsmagten, skulle findes i den almindelige borgerlige Straffelov af 10de Februar 1866, og hvad Andet gaar vort Vædringsforslag til § 162 ud paa end netop paa stærkere at pointere det, som det ærede Medlem for Præsids Amt 6te Valgkreds (Boisen) er enig med os i at pointere, nemlig et særligt Forbud? Og hvad er det, som vi gjøre med Hensyn til § 200? Vi gjøre det, at vi ville have Vand- og Brødstraffen helt afskaffet som arbitrær Straf. Kunne de Herrer da have Saameget derimod? Have de ikke selv i deres Vædringsforslag givet os en Antydning af, at de have en Fornemmelse af, at § 200 med Vand- og Brødstraffen, saaledes som den foresendes i Lovforslaget, er for meget? Det forekommer mig, at vi kunne have god Grund til at holde igjen særlig paa denne Paragraf, og nu er det saa heldigt, at vi netop i denne Morgenstund fra Krigsministeriet have modtaget i alt Fald en Del af de Oplysninger, som vi have bedet om at faae, nemlig Oplysninger om Straffeforholdene i Hæren. De Oplysninger, som vi have modtaget, angaa kun de arbitrære Straffe, og jeg antager, at det maa være mig tilladt at nævne et Par Tilfælde, hvoraf det kan ses, hvad den arbitrære Straffemyndighed har at betynde. Det oplyses i den Skrivelse, som imorges er kommen til Udvalget fra Krigsministeriet, at ved 1ste Bataillon er der ifjor i Rekruttiden ifjendt ikke mindre end 1,200 arbitrære Straffe, og naar vi gaa til en anden Bataillon her i Byen, nemlig 15de Bataillon, er der i Tiden fra Juni 1879 til Oktober samme Aar ikke ifjendt mindre end 1,268 arbitrære Straffe. Disse Straffe ere navnlig komne til Anvendelse i den første Halvdel af Tjenestetiden, medens de kun i ringe Grad ere anvendte mod det til forsat Tjeneste liggende Mandskab. Det er de Straffe, som omhandles i § 200 (Modsigelse). Nei, sige de Herrer til mig. Det er disse Disciplinarmidler, som ere omtalte i § 200 (Stemmer: Men ikke Straffe!). Ja, de Herrer kunne gjerne procedere om Ord; men jeg siger, at § 200 er Hovedpointen i Loven, og

det forekommer mig, at disse Oplysninger, som nu ville komme Udvalget i Hænde, og af hvilke jeg har nævnt et Par Exempler, vise, hvad den Slags Straffe have at betynde i Hæren. Naar der, som jeg nævnte ved 1ste Bataillon, i 6 Uger af Skoletiden er givet ikke mindre end 1,200 af den Slags Straffe, og naar der ved en anden (Stemmer: Ikke 6 Uger, 6 Maaneder!). Er Tiden fra 1ste Juni til Oktober ogsaa 6 Maaneder? Jeg siger, naar der i den Tid ved den anden af mig nævnte Afdeling er givet 1,268 Straffe, forekommer det mig, at det er klart bevist, at dette har den allerførste Betydning. Derfor have vi ment, at der staa saa mange Midler til de Befalendes Naadighed til at straffe Mandskabet, at man ikke behøver at anvende Vand- og Brødstraffen som en Straf, der skulde kunne idømmes uden Dom. Og nu ender jeg disse Bemærkninger med at spørge de Herrer: Hvad have de vundet ved at komme og staa os denne Straffelov? Maa jeg spørge, hvilke Indrømmelser have de opnaaet fra den anden Side for at naae det MaaL, som skulde naas? Naar det er saa, at vi ikke fik Straffeloven vedtagen i Samlingen 1876—77, og vi saa i 1881 ikke ere komne længere, end at vi, ved i alt Væsentligt at indrømme Hæren, hvad det har forlangt, dog ikke paa vor Side have modtaget en eneste væsentlig Indrømmelse, saa spørger jeg ærede Medlemmer, om jeg ikke har Lov til sammen med mine Venner at sige, at vi staa paa Benstres gamle Standpunkt, og at det er de Herrer, der ere naaede over til Medlemmerne paa den anden Side af Salen, og at man paa den Maade sagtens kan faae „Reformer“. Nu vil jeg vente med spændt Opmærksomhed paa at høre de Herrer fortælle os, hvad det er, de have opnaaet. De have vel naaet en Omredaktion af § 32, men det er jo netop det, der var ønsket fra den anden Side, saa jeg kan ikke se Andet, end at jeg har Ret til at fastholde mit Standpunkt, som jeg omtalte forleden Aften, at, naar vi skulle lave Reformer og saa give Hæren ikke alene Alt, hvad det forlanger, men ogsaa Mere til, saa kunne vi sagtens faae Reformer. Men det vil jeg fra mit Standpunkt ikke være med til. — Naar det ærede Medlem for Give (Sjorgensen) afbrød mig — det havde jeg nær glemt — med at sige, at vi jo beholde Krumslutningen, hvis vi ikke tage denne Lov, og naar vi have hørt den samme Tale fra de ærede Medlemmer for Sorø Amt 1ste Valgkreds (Zahle) og Aalborg Amt 5te Valgkreds (B. Holm), og der jo i det Hele fra den Side stadig fortælles os, at, naar vi ikke tage denne Lov, saa beholde vi Krumslutning, Rottingslag og sort Kofarbe, men naar vi gaa ind paa Loven, slippe vi for alt dette, siger jeg, at det er ingen Verdens Grund for mig, og jeg skal sige de Herrer hvorfor. Fordi de paa den anden Side selv ere lede og kjede af den Straffelovs Bestemmelser, vi have. Den er saaledes be-